ECLI:LV:AT:2021:0723.A420198419.10.L
Lieta Nr. A420198419, SKA-504/2021
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2021.gada 23.jūlijā

[1] Senātā saņemta pieteicēja /pers. C/ (*/pers. C/*) kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 29.aprīļa spriedumu, ar kuru noraidīts pieteikums par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2019.gada 11.aprīļa lēmuma Nr. 389 atzīšanu par prettiesisku un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Administratīvā apgabaltiesa, pievienojoties arī rajona tiesas sprieduma motīviem, ar pārsūdzēto spriedumu atzina par tiesisku un pamatotu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) lēmumu, ar kuru bija anulēta pieteicēja nepilngadīgajam bērnam/vārds/ izsniegtā termiņuzturēšanās atļauja, kā arī atteikts tādu izsniegt. Lietā konstatēts, ka pieteicējs kopā ar savu nepilngadīgo bērnu izceļoja no Krievijas Federācijas un pieprasīja uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā brīdī, kad ar Krievijas Federācijas tiesas lēmumu bērna dzīvesvieta bija noteikta pie pieteicēja Krievijas Federācijā. Bērna māte nav devusi piekrišanu bērna izceļošanai uz Latviju, lietā arī netika iesniegts Krievijas Federācijas kompetentas iestādes dokuments, kurā apliecināts, ka bērns ir tiesīgs izceļot un uzturēties Latvijā. Tiesa, analizējot arī Līguma starp Latvijas Republiku un Krievijas Federāciju par tiesisko palīdzību un tiesiskajām attiecībām civilajās, ģimenes un krimināllietās, kā arī Krievijas Federācijas normatīvos aktus, secināja, ka nepilngadīgs Krievijas Federācijas pilsonis var izbraukt no Krievijas Federācijas kopā ar vismaz vienu no vecākiem, savukārt, ja kaut viens no vecākiem paziņo par savu nepiekrišanu nepilngadīgā bērna izbraukšanai, tad bērns nevar izbraukt, kamēr par bērna izbraukšanu nav izlemts tiesas kārtībā.

[2] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norādījis, ka apgabaltiesa nav pareizi interpretējusi un piemērojusi Ministru kabineta 2010.gada 21.jūnija noteikumu Nr. 564 „Uzturēšanās atļauju noteikumi" (turpmāk – noteikumi Nr. 564) 40.2. apakšpunktā minēto: „ja ikdienā aizgādību īsteno vecāks, ar kuru bērns ieceļo Latvijas Republikā, un nav noteikti ierobežojumi bērna dzīvesvietas maiņai bez otra vecāka piekrišanas, iesniedz attiecīgās valsts kompetentās iestādes izsniegtu dokumentu". Pieteicējs par šādu dokumentu uzskata Sanktpēterburgas Primorskas rajona tiesas lēmumu, ar kuru nepilngadīgā bērna dzīvesvieta noteikta pie pieteicēja, turklāt tiesas lēmumā nav noteikti ierobežojumi bērna dzīvesvietas maiņai.

Senatoru kolēģija vērš pieteicēja uzmanību, ka apgabaltiesa ir analizējusi un skaidrojusi, kāpēc Primorskas rajona tiesas lēmums nevar kalpot par dokumentu pieteicējam labvēlīga lēmuma pieņemšanai. Kasācijas sūdzībā nav pretargumentu apgabaltiesas sprieduma motīviem. Senatoru kolēģija nesaskata kļūdas tiesas vērtējumā.

Pieteicējs arī norādījis, ka, pastāvot vienādiem nemainīgiem lietas apstākļiem, pārvalde izmainīja savu viedokli par termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanu sūdzības iesniedzēja nepilngadīgajam bērnam un rīkojās pretēji labas pārvaldības principiem valsts pārvaldē.

Senatoru kolēģija vērš uzmanību uz apstākli, ka kasācijas instance nepārbauda iestādes, bet gan tiesas sprieduma tiesiskumu un pamatotību. Turklāt no apgabaltiesas sprieduma izriet, ka tiesa šo argumentu ir analizējusi un uz šo argumentu sniegusi atbildi.

Pieteicējs arī norādījis, ka jautājums par sūdzības iesniedzēja dēla uzturēšanās atļauju nav izskatīts kopsakarā ar pieteicēja pārējo nepilngadīgo bērnu uzturēšanās atļaujām, nav vērtēts jautājums, kā pārvaldes atteikums izsniegt termiņuzturēšanās atļauju vienam no ģimenes locekļiem ietekmē pārējo ģimenes locekļu (arī nepilngadīgo) iespējas atrasties Latvijā.

Senatoru kolēģija piekrīt pārvaldes norādītajam, ka jautājums par bērna tiesībām uzturēties Latvijā nav skatāms kopsakarā ar pieteicēja pārējo divu nepilngadīgo bērnu uzturēšanās tiesībām Latvijas Republikā, jo pieteicējs ar pārējo divu viņa bērnu māti uzturas Latvijas Republikā ar termiņuzturēšanās atļaujām, savukārt bērna /vārds/ māte uzturas Krievijā un nav devusi atļauju bērna izceļošanai uz Latvijas Republiku.

[3] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 338.[1]panta otrās daļas 2.punktu senatoru kolēģija var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav nozīmes judikatūras veidošanā.

Senatoru kolēģija atzīst, ka kasācijas sūdzībā nav norādīti tādi argumenti, kas radītu šaubas par tiesas sprieduma tiesiskumu. Izskatāmajai lietai arī nav nozīmes judikatūras veidošanā, jo strīda būtība ir par lietas faktiskajiem apstākļiem, nevis tiesību normu interpretāciju. Līdz ar to ir atsakāms ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. C/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 29.aprīļa spriedumu.
Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore J. Briede Senatore A. Kovaļevska Senators V. Poķis